

Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci

Haruny Honcoopové

„Zhou Zuorenovy eseje o Japonsku a japonské kultuře“

Posuzovaná práce si klade za cíl představit tu část literárního díla Zhou Zuorena, v němž tento významný představitel moderní čínské literatury a kultury prostřednictvím média eseje přemýšlel o Japonsku a jeho kultuře.

Práce v kompilačních kapitolách podává stručný a současně kompetentní přehled stavu bádání o Zhou Zuorenovi a jeho díle, rozsáhlou biografickou informací, v samostatných celcích pak představuje Zhou Zuorena jako esejistu a překladatele.

Analytické kapitoly, které představují jádro práce, mapují šíři a hloubku Zhou Zuorenova zájmu o Japonsko a jeho kulturu tak, jak je lze rekonstruovat na základě četby rozsáhlého souboru esejů, a jsou též uvedením do charakteristik Zhou Zuorenova esejistického stylu.

Práce je mimo jiné doplněna seznamem Zhou Zuorenových esejů o Japonsku a původním českým překladem eseje „Krása japonské emocionality“, který je typickým představitelem této části Zhou Zuorenova esejistického díla.

Celkově vhodné rozvržení práce umožňující představit vytčený problém v jeho celistvosti je bohužel negativně poznamenáno nevyvážeností jednotlivých částí práce. Zejména v první části svojí práce autorka není schopna eliminovat nepodstatné informace, což má za následek například neúměrně velký rozsah kapitoly věnované Zhou Zuorenovým životním osudům.

V podkapitolách seznamujících s vývojem a specifiky moderního čínského eseje naopak autorka podává pouze kusé informace, které nejsou dostatečné k tomu, aby bylo možné srozumitelně definovat rozdíly mezi čínskou tradiční a moderní úvahovou a nefikční prózou.

Rovněž pasáž věnovaná Zhou Zuorenovi jako zakladateli a teoretikovi moderního čínského eseje se pouze letmo dotýká některých důležitých problémů, aniž by je dostatečně osvětlila. Povrchností a nevyvážeností je rovněž poznamenána podkapitola mapující postavení Zhou Zuorena v dobové literární a nakladatelské komunitě. Podkapitola představující Zhou Zuorena jako překladatele je koncipována jako přehled autorových překladatelských aktivit a nedostatečně tak upozorňuje na možné souvislosti mezi Zhou Zuorenovou překladatelskou činností a esejistikou tvorbou.

Kapitola „Zhou Zuoren a japonská literatura“ podává dobrý přehled o Zhou Zuorenově zájmu o tradiční a moderní japonskou literaturu. Je však škoda, že se autorka práce převážně omezuje na odkazy a výčet esejů, v nichž Zhou Zuoren diskutuje nejrůznější otázky japonské literatury, aniž by esejistovy názory blížeji přiblížila například v podkapitolách věnovaných jednotlivým, tematicky vymezeným skupinám esejů.

Právě tyto podkapitoly, které by měly představovat těžiště celé práce, jsou ve stávající podobě negativně poznamenány tím, že většinou podávají pouhý výčet a klasifikaci dílčích témat a motivů Zhou Zuorenových esejů o Japonsku.

Kapitola věnovaná Zhou Zuorenově esejistickému stylu vhodně upozorňuje na řadu důležitých charakteristik autorova esejistického vyjadřování a uvažování. Autorce práce je však zapotřebí vytknout to, že nedokázala výklad v rámci této kapitoly více propojit prostřednictvím odkazů na konkrétní eseje o Japonsku s bezprostředně přecházejícím výkladem.

Práce prozrazuje nedostatečnou připravenost autorky odlišovat podstatné od nepodstatného a také omezenou schopnost formulovat jasně myšlenky a teze. Stěžejní analytická část práce je negativně poznamenána nedostatečně rozvinutou diskusí nad vlastním předmětem zkoumání, Zhou Zuorenovými eseji o Japonsku a jeho kultuře. I přes uvedené výhrady však posuzovaná práce přináší celou řadu důležitých informací a postřehů. Práce je napsána kultivovaným jazykem a pochvalu si mimo jiné zaslouží kvalitní překlad vhodně vybraného Zhou Zuorena eseje s japonskou tematikou.

Navrhované hodnocení: „velmi dobře“ -- „dobře“.

K diskusi:

Autorka identifikuje Zhou Zuorenovy eseje o Japonsku a řadí je do tematických skupin navržených Zhou Hongem. Do jaké míry je přejatá klasifikace vhodná, vezmeme-li v úvahu, že neumožňuje zařadit ty eseje, které sice nejsou explicitními diskusemi o Japonsku a jeho kultuře, jejichž esencí však přesto zůstává srovnávání nejrozličnějších aspektů čínské a japonské kultury? Jak by bylo možné z tohoto pohledu definovat a interpretovat např. esej „Čtení na toaletu“?

V Praze 11. září 2007

Dušan Andrš